

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΒΑΣΙΛΗ ΡΩΤΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΩΣΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗ.—ΘΙΑΣΟΣ ΚΩΣΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗ ΜΑΙΡΗΣ ΑΡΩΝΗ — ΓΙΟΧΑΝ ΒΑΖΑΡΥ — Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΟΡΟΣ — ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ — ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μιά εξαιρετική παράσταση από κάθε άποψη: Έργο, ανέδρασμα, παίξιμο, κομική συρροή. Τι άλλο να επιθυμήσει κανείς; Να μὴν πλήρωνα εισιτήρια! Ἄλλὰ ποῦ τέτια τόχη! Οἱ κ. κ. θυρωροὶ καὶ εἰσπράχτορες τοῦ φόρου ὄχι μόνον ἐπιμένουνε νὰ πληρώσουμε, κι' ἄς δουλεύουμε ἕλη τῆ ζωῆ μας στὸ θέατρο, παρ' οὔτε κἀν μᾶς εὐκολόνουνε νὰ καθήσουμε κάπου, ὡς ποῦ νὰ στραγγίσει ἡ στριμωξιὰ ποῦ πολιτοῦκε τὸ ταμεῖο, γιὰ νὰ πάρουμε σειρά. Τώρα δέδαια εἶνε ὑπερβολικὰ ἡ ἀπαίτησή μας νὰ μᾶς περιποιηθοῦνε οἱ καλοὶ αὐτοὶ κύριοι. Τῆ δουλειὰ τους κάνουνε κι' αὐτοὶ, ὅπως κι' ἐμεῖς κάνουμε τῆ δουλειὰ μας. Καθένας τῆ δουλειὰ του. Πολὺ σωστὰ καὶ τὰ παίρνουμε πίσω ὅσα γράψαμε, περιοριζόμενοι ν' ἀναθεματίσουμε μόνον τὴν περιστάση, ποῦ μᾶς διακανίζει κι' ἐμᾶς κι' ὄλον τὸν κόσμο.

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἔργο, ὁ τελευταῖος χορὸς, ἔχει τὸ πρῶτο καὶ κύριο στοιχεῖο ποῦ πρέπει νάχει ἓνα δράμα, εἶνε ἐπίκαιρο. Ὁ μῦθος του εἶνε ἐγαλιμένος ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦτον. Ἐπεισοδικὰ δέδαια, ὑφανμένος καὶ μὲ ὀλικὰ φτηνά. Τὸ ἔρωτικό νῆμα στὸν γνωστὸν χρωματισμὸ, αὐτὸ κι' ὄχι ἄλλο. Κάποια περιπέτεια μπαίνει γιὰ νὰ ζωηρέψει τῆ σύνθεση, ἀλλὰ δὲν τὸ καταφέρει, γιὰτὶ ἡ περιπέτεια αὐτῆ, ὁ ἔρωτας τοῦ γιατροῦ, δὲν ἀφορᾷ τόσο τοὺς ἥρωες τοῦ ἔργου, τὴν Μαρία καὶ τὸν Ροῦντι, παρὰ περνάει ἑξοικουρα ἀπ' αὐτοὺς καὶ δημιουργεῖ ἓναν τρίτον ἥρωα, τὸν γιατρό, ποῦ ὅμως μᾶς εἶνε ἀδιάφορος. Ἐν τούτοις ἡ τραγικὰ ἀναγνώριση μὲ τὰ δεκανίκια εἶνε συνταρα-

χτικὴ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ δώσει ἓνα ὠραῖα χρωματισμένον, φανταχτερό καὶ συγκινητικὸ τέλος. Βέβαια τὰ πράγματα δὲ γίνοντα: ἔτσι στὴ ζωῆ, μποροῦνε ὅμως νὰ γίνουνε κι' ἔτσι, μιὰ φορὰ στὶς χιλίες, κι' ἐπιτέλους ἡ ρωμαντικὴ τάση τοῦ συγγραφέα δὲ βλάπτει μᾶλλον ὄφελει, ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ ἥθους, ἀν καὶ γιὰ μᾶς μόνον ἡ ἀλήθεια ὠφελεῖ πάντοτε.

Ἡ σκηνοθεσία ἀνέδρασε τὸ ἔργο μαστορικὰ καὶ πετυχεμένα. Ἡ σκηνὴ στὸ καταφύγιο κι' ἡ σκηνὴ τοῦ τέλους φανερώνουνε αὐτῆ τῆ μαστοριά. Καὶ οἱ σκηνογραφίαι τοῦ κ. Λάσκαρη πολὺ καλές, μὲ τὸ σπουδαιότατο προσὸν νὰ εἶνε σιωπηλές, λιτές καὶ νὰ μὴ κουδουνίζουνε τὴν παρουσίαν τους. Αὐτὸ τὸ πέτυχε ὠραϊότατα ὁ κ. Λάσκαρης μὲ τῆ γραμμὴ μόνον. Μὲ τὰ χρώματα δὲν κατάφερε νὰ φτάσει στὴν ἴδιαν ἀρμονίαν. Τώρα ἡ γνώμη μας αὐτῆ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε σωστή, γιὰτὶ εἶδαμε τὴν παράσταση ἀπόγευμα, καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δείχνει ἀλλιότικα τοὺς χρωματισμοὺς, ποῦ εἶνε γιὰ νὰ φανοῦνε μόνον μὲ τεχνητὸ φῶς.

Ὅλοι οἱ κ. κ. ὑποκριτὲς παίζανε πολὺ καλά. Οἱ κ. κ. Βλαχόπουλος καὶ Κ. Οἰκονομίδης καὶ ἡ κυρία Παμφίλη Σαντοριναίου ἐγέμισαν μὲ τῆ χαρακτηριστικὴ τους τέχνη τῆ σκηνῆ τοῦ καταφυγίου μὲ καλὸ συμπλήρωμα τίς κυρίες Τούλα Σακελαρίδη, Γιούλη Βεργοπούλου, Ἄννα Χριστοφορίδου καὶ τοὺς κ. κ. Κωνσταντάρκα καὶ Χαλκιόπουλο.

Ὁ κ. Μουσοῦρης, σπουδαῖος ὅπως πάντοτε ἦτανε ἀδρὸς καὶ ὀρηκτικὸς, ὄχι ὅμως καὶ τόσο κοφτὸς ὅσο χρειάζότανε γιὰ

νά φαίνεται πώς κάνει τὸν ἀξιοματικό. Αὐτοὶ οἱ ἀξιοματικοί, ἀκόμη καὶ οἱ ἐφευρόμενοι ἔχουνε κάτι τὸ μπροσκό στὴν ψιὰ τους καὶ τὴν στάση τους καὶ οἱ ζωηρότερές τους καὶ τὰ μεθόσια τους ἀκόμη γίνονται μὲ ἀπότομα σχήματα. Τώρα... κουθέντα νά γίνεται.

Ἡ κ. Μαίρη Ἀρώνη ἔχει τόσο καθάρια ἐκφραστικότητα, ἰδίως στὸ πρόσωπο, πού αὐτὴ καὶ μόνον τὴν κάνει ἀριστοτέχνισσα στὸ ν' ἀποδίνει καὶ τίς πιό λιανές ἀποχρώσεις ἀπὸ τίς ψυχικὲς ἀνταύγειες πού καθρεφτίζει. Ἡ φωνὴ καὶ τὰ κινήματά της ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ δὲ φτάνουν πάντα στὴν ἴδια τελειότητα. Περισσότερο κωμικὴ παρά τραγικὴ ἰδιοσυγκρασία, ἀναγκάζεται στὸ σοβαρὸ δράμα νά συγκρατηθεῖ γιὰ νά φυλαχτεῖ ἀπὸ τίς ὑπερβολές καὶ αὐτὸ μουντώνει λίγο τὴν λαμπρότητα στὶς τραγικὲς σκηνές. Ὁ κ. Ἀρώνης τέλειος — ὅπως πάντα, μὲ τὴν εὐγενικιά, εὐαίσθητη καὶ ἐκφραστικὴ γραμμὴ του.

Ἡ κυρία Μαρίκα Φλυππίδη ἐπιδλητική μὲ τὴ φυσικότητα, τὴν καθαρὴν τῆς λαλιάς καὶ τὴν σεμνότητά της.

B. ΡΩΤΑΣ